

Spaniolul

Daniel Vișan-Dimitriu

Îmi laudă mereu un spaniol,
De o privesc în suflet cu obidă,
Că n-are-acela farmec de coridă
Și sunt convins că are ... capul gol.

Mai zic eu una ... dă cu spaniolul,
Mai zic vreo două ... "Doamne, ce mai trai
Aș fi avut în Spania!". „Ce ai,
Vrei să mă superi, iarăși, cu nasolul?"

Îi cer să tacă ... Mai văzuși! Nimic!
Mă supără cumplit și-acum - pe bune! -
Nu mai suport, îl simt ca inamic,

Aș zice vieții-ntregi: "Deșertăciune!"
Suport eu ce suport, dar azi îi zic:
„Ce are el și nu am eu?" „Căpșune!"